

LA CAMPANA DE GRACIA.

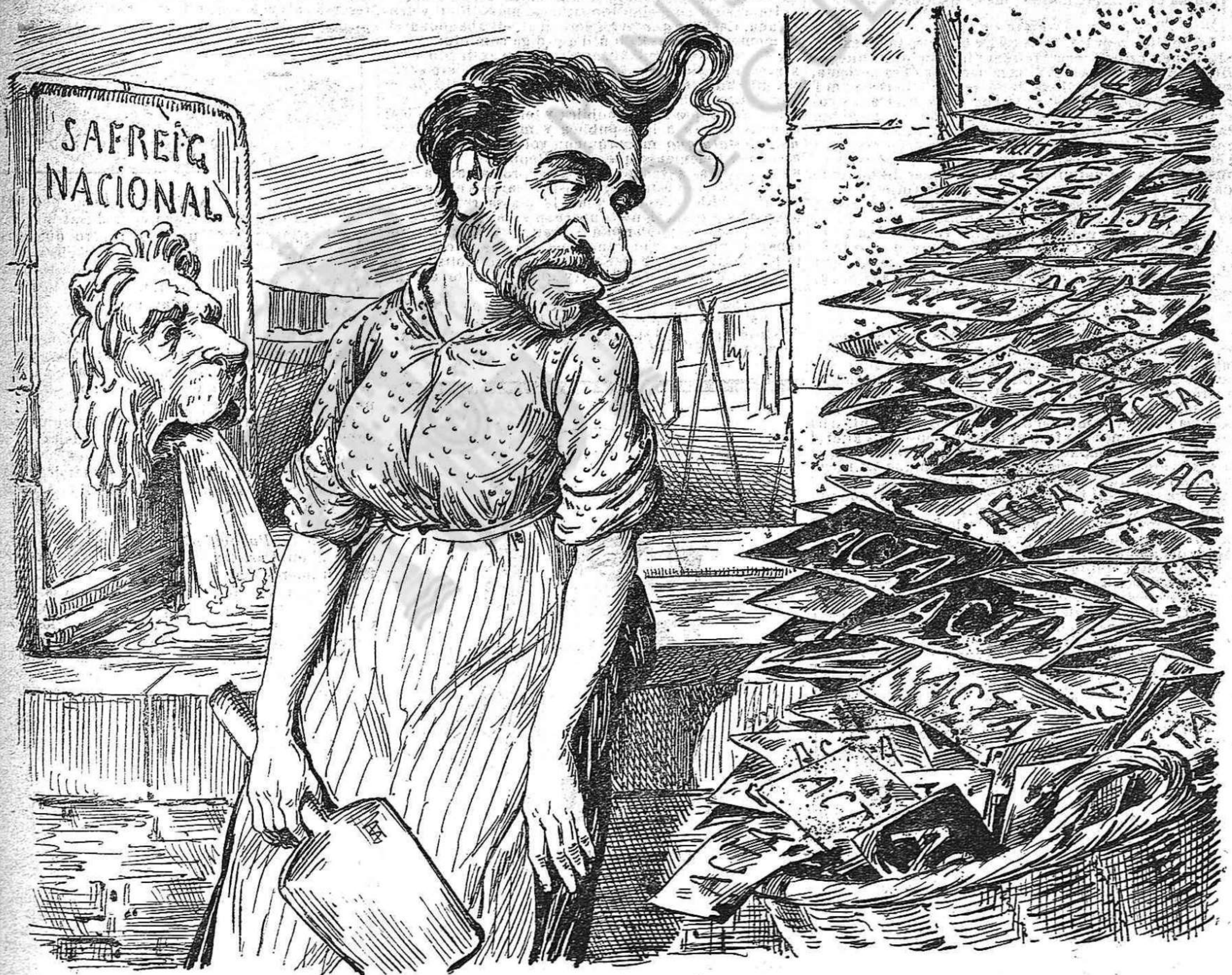
DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÈNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrassats: 10 cèntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

Lo resultat de las elecciones

—No m' hi veig ab cor de rentar tanta porqueria

NOTAS REPUBLICANAS

LO MEETING DE LA PLASSA DE TOROS

IGUÉ un espectacle magnífich que recordava 'ls bons temps de la Revolució de Setembre. Davant de aquella multitud respectuosa y ordenada, al mateix temps qu'entusiasta de las solucions republicanas, s'ha de reconeixer que l'esperit públich se reanima y que l'educació política del poble barceloni ha conseguit un alt grau de perfecció. Setze mil personas se reuniren en l'ambit de la Plassa, y no hi hagué que lamentar lo més minim incident desagradable. Digne coronament a la victòria alcansada en las últimas eleccions!

Parlaren los representants dels partits aliats, los diputats electes, y alguns que, sense haverho sigut, alcansaren en distints districtes de Catalunya una votació respectable.

La nota predominant sigué la de la formació de un partit republica únich. Aquesta idea es la que realment s'imposa. L'opinió la vol y la impulsa. Ja ningú parla de las diferencias que 'ns separavan, sino del pensament que 'ns uneix a tots. Ja ningú fora capás de sacrificar la causa general a las diferenciacions de grupo, que per espay de vint anys ens han tingut sumits en la impotencia. La fracció que tractés de restablir aquellas diferencias, en quatre dias s'inutilitaria, víctima de la impopularitat més espantosa.

* *

La política republicana exigeix avuy un tacte exquisit. Cal en primer terme refrenar impaciencias que podrien ser funestas. Val més fer una obra perfecta, que ferla depressa. Pera ferla perfecta necessitem l'apoy del país, y aquest apoy de totes las classes socials hem de obtenirlo 'ls republicans oferint a tothom las degudas garantias, donant a tothom los exemples més admirables de desinterés y de civisme, presentant solucions sólidas y patrióticas entronc de las caducas institucions monárquicas, cada dia més desmoronadas, y a cada instant mes próximas a la ruina.

La nostra forsa resideix avuy en la perseverancia y en la paciencia, en la energia y en la sensatés.

Aixís com anys enrera la solució republicana alarmava a molta gent, hem de procurar avuy que tothom la consideri com la única salvació de la patria, en mitj de las angustias que tant l'afigeixen. La idea es bona; sigan bons com ella 'ls homes que la sustentan.

* *

En lo fondo, tots los discursos que 's pronunciaren en lo meeting tendiren a lograr y mantenir l'acort de las forses republicanas: alguns com los pronunciat per los Srs. Vilá, Litran, Buen, Lostau y Sol, contingueren notas de concordia ab lo país, inspiradas en una sabia y necessaria política de atracció. Aquesta política es avuy la més fácil y la més convenient. Ab los exclusivismes no fariam més que posarnos al nivell dels partits monárquichs, que volentho tot per ells, ho perderán tot, inclús la patria: ab una política generosa y patriótica, la idea republicana allegará forsa verdaderament incontrastables. No s'olvidi aquell refrán: «qui tot ho vol, tot ho pert.»

Qui menos hauria de olvidarlo es lo Sr. Vallés y Ribot. D'ell diguerem no fa gayres dias qu'era molt llaminer del aplauso, y ell mateix vá confirmar plenament lo nostra opinió en son discurs del diumenje. Lo Sr. Vallés busca avants que tot los efectes tribunicis, com si visqués encare en lo periodo agit y febril que seguí a la Revolució de Setembre, en lo qual, lo partit republica se trobava en la infancia de la política. Llavors se usava més la fantasia que la previsió. Car pagarem tots l'haverho fet aixís. Avuy lo predomini de la reflexió s'imposa, y la reflexió mes rudimentaria aconsella la necessitat de sumar forsas, elements y simpatias. Res d'escampar, res de allunyar, res de tancar la porta a ningú que vingui a nosaltres ple de bona voluntat, y compreent los impulsos patriótichs que 'ns guian en la nostra obra. Lo Sr. Vallés, si desitja conservar lo lloch ventajós en que 's troba colocat, déu procurar reprimir certas fogositats intempestivas: pensi que 'ns dirigim a la conquista de la República espanyola ab lo concurs de tots los espanyols; y no a la conquista de aplausos efimeros, arrancats a forsa d'efectismes. La política del cap ha de predominar sobre la de la gargamella. No compendrehó aixís, es exposarse a fer y a ferse molt mal.

Lo discurs millor del diumenje, eb valer molt la major part dels que 's pronunciaren, sigue 'l de la massa dels espectadors. Lo partit republica de Barcelona sab practicar los més preciosos drets democrátichs. Aquest exemple práctic serà sempre més eficás que las imatjes més brillants.

CONFIRMACIÓ DE LA NOSTRA ACTITUT

Castelar ha tingut una sentada ab un redactor de *Le Matin*. Fruyt de aquesta conversa es una serie de impressions políticas, que jo no dupto que serán autenticas, desde 'l moment que fins la premsa possibilista las publica.

Castelar califica injustament de Unió revolucionaria

ria a la Unió republicana, qual primer acte precisament ha sigut l'exercici de un acte legal, l'assistencia als comicis. Ab lo mateix aplom ab que tatxa de revolucionaria a la Unió, tatxa a n'en Salmeron de socialista, a n'en Pi y Margall de anarquista y a n'en Ruiz Zorrilla de dictatorial. Y aixís, forsant la nota pessimista y antirepublicana, prevéu una República pareescuda a la del 73, y darrera d'ella una reacció carlista sangrenta y tal volta victoriosa.

Peraquest motiu en Castelar prefereix *«la realidad del fondo a la futilidad de la forma, y por patriotismo, instituciones democráticas duraderas en una monarquía anchamente liberal, al triunfo efimero de una República naufragante en el despotismo.»*

Es a dir: entre la monarquia corrompuda y corcada, que cau de vella, ab lo descrédit dels seus partidaris, que no bastan a apuntalarla y una solució republicana, esperansa de la patria, 's queda ab la monarquia. Obrin los ulls los possibilistas qu'encare esperan de 'n Castelar no sé quin plan maquiavélich: la República es per ell una *futilitat*, no val la pena de dedicarse a la seva instauració. Ja no té dret en Castelar a dirse si quiera republica possibilista: es tot lo més un republica *fútil*.

Reconeix a continuació que 'l poble no está encare prou educat per regirse republicanament, y 's constitueix en anticipat defensor de la Iglesia, a la qual ningú ataca. Seguint aquesta marxa, no seria extrany que 'l evolució castelarina que ha comensat ab en Sagasta, anés a acabar ab en Cánovas y en Pidal. La lógica li pot portar.

Lo més xocant es la situació en que deixa als diputats possibilistas que ha portat a las Corts ab lo concurs de 'n Sagasta. Ell diu que no hi anira, perque, una de dos: ó deuria ser *jefe* de grupo, ó deuria confondre ab la majoria. Creu que 'ls grupos son funesta causa de indisciplina y considera que la majoria té elements sobrants y no necessita d'ell.

Y 'ls seus diputats qué farán? «Formarán grupo apart? En aquest cas tindrem que subsisteix una funesta causa de indisciplina. ¿Se resoldrán a confondre ab la majoria? Aixó es lo més probable. Pero llavors, ¿ab quin dret seguirán dihentse republicans?»

Impossible concebir una situació més difícil y desairada. Castelar que 's ha embarcat, els abandona en lo moment critic. Es inútil que diga com diu:

«En calida de republicano viejo, yo entiendo conservar mi culto por la República, y yo no quiero aceptar ningún puesto en la monarquía, defendiendo el *statu quo* por prudencia.»

Diu que adora a la República y tem a la República; diu que venera a la República y manté per *in aeternum* lo *statu quo* monárquich; vol dirse republica y combat als elements que per la República treballan, exagerant las sevas tendencias y proclamant a tots ells inhábils per establirla y sostenirla: sols ell se creu capás de ferho y no vol: quan la massa republicana adopta 'ls procediments gubernamentals, ell se dedica a reforzar la monarquia a pretext de que 'l poble espanyol no está prou educat per las institucions republicanas: pacta ab en Sagasta per dur molts diputats possibilistas a las Corts, y quan n'hi té alguns els abandona.

¿Cóm ha de viure ni un moment més lo possibilisme castelarista si 'l cap sembla que desvarieja? ¿Cóm ha de viure aquest cos si 'l cap se fa objecte de una amputació voluntaria?

P. K.

JULES FERRY

ERA un dels homes més eminents de la República francesa. La seva nota caracteristica era l'energia, la tenacitat y l'amor a las institucions republicanas. A la defensa de aquestas, consagra tota la seva vida. De molt jove féu sas primeras armas en la premsa y en la literatura; elegit diputat per Paris en los últims temps del imperi, 's distingí notabilmente al combatre aquell régimen desacreditat.

Al caure Napoleón, entrá a formar part del govern provisional y lluytá com un heroe al costat de 'n Gambetta. Ferry sapigué ofegar fent miracles d'energia, la primera insurrecció comunista que amenassava apoderarse de Paris, sitiada pels prussians.

Després de la guerra, tingué 'l tacto suficient per deixar que 'n Thiers fundés la República francesa. La República havia de pertanyer als més prudents.

Y arribá 'l dia que Ferry torná a ser ministre y 's distingí pel gran desarrollo que doná a la instrucció pública y pel desembrás ab qu'expulsá las corporacions religiosas no autorizadas. May li perdonaren los conservadors aquesta mida enérgica que sustreya a Fransa de la influencia del fanatisme religiós.

Sent president del govern, inaugurá la política colonial, que aixamplá 'ls dominis de la República francesa ab lo Tonkin y ab Tunez. Un descalbro militar li valgué 'ls atachs formidables dels odís radicals. No li sigué permés ni explicar la seva conducta. Al tractar de parlar ofegarentli la veu 'ls insults dels seus adversaris. Caygué víctima de la impopularitat mes inmerescuda. Pero no per aixó renegá de la República, ni digué may que 'l poble francès no estava prou preparat per regirse per las institucions republicanas. Tinguin present aixó 'ls que han tractat de comparar a n'en Ferry ab en Castelar.

Resignat ab la seva sort, esperá tranquil l'hora de la seva rehabilitació. Ultimament formava part del Senat, sense demostrar la més minima impaciencia. Pochs dias fá era elegit president de aquell important cos deliberatiu, y pronunciava un admirable discurs, trasant a la República derroters segurs y brillants. Ni un esquitx del llot del Panamá l'embrutava. Ell podia parlar ab una gran autoritat. Tot lo país considerá 'l seu nom com una reserva salvadora de la República.

Y en aquesta situació ha mort. Una afecció de cor que tenia feya temps, a conseqüencia de un atentat de que havia sigut víctima, ha acabat ab la seva existencia, casi repentinament.

Fransa plora la pèrdua de aquest home ilustre, lamenta la seva desaparició quan més necessari 's feya 'l concurs de la seva lluminosa inteligencia y del seu gran caràcter. La nació li ha tributat las exequias que reserva sols pels seus fills més eminents.—J.

A dit en Castelar que tenim a Espanya 'l Jurat y 'l Sufragi universal; pero que aquestas institucions frágils y delicadas es precis acimatallas per un continuat ans de donar un pas endavant.

Los monárquichs fins ara, está probat que han acceptat per forsa aquestas institucions democráticas; está més que probat que al practicarlas las falsejan; es evident que confiadas a las sevas mans serán sempre una parodia y un escarni.

¿Y pretén en Castelar que no 's dongui un pas endavant per afiansar dintre de la República las institucions democráticas?

¡Ah, D. Emilio! ¿Quí havia de presumir que dedicaria 'ls seus últims anys a desfer l'obra de tota la seva vida?

Pretén *La Publicidad* que 'ls periódichs que alcan a n'en Castelar ho fan per l'afany de vendre forsa números y guanyar cinch céntims.

Ab la mateixa lógica podria dirse que 'ls que 'l defensen y segueixen la seva inexplicable evolució, ho fan per veure si aprofitant certas misteriosas intelligencias ab lo govern, pescan un' acta.

¿Desitja *La Publicidad* plantejar la qüestió que 's debat en aquest terren miserable? En aquest cas vagi alerta, perque té la seguretad de ser vensuda.

Los comités de Granada, de Sevilla, de Huelva y de Tarragona s'han separat del possibilisme castelari.

Prompte anirán seguint los demés.

¿Saben per qué? Perque las ideas son més fortes que 'ls homes: las ideas no enganyan a ningú, y 'ls homes sí.

Lo Sr. Morayta ha tingut a Barcelona la segona derrota.

Lo cos electoral va retxasarlo com a diputat, y 'l diumenje 'l claustre universitari va derrotarlo com a senador.

¿i quedarán encare ganas de tornar a Barcelona a probar fortuna?

Ha succehit ab aixó lo que tothom presumia: tot Barcelona ho sabia; tot Barcelona y ell no.

Lo Sr. Sánchez Ramón es un distingit y antich pe-

riodista republicà que sempre havia defensat las solucions possibilistas. Actualment dirigia *El Porvenir Vascondado* de Bilbao. Y a pesar de la seva constancia s'ha separat del castellarisme y de la direcció de aquell periòdich, declarant que no s'heu ab cor de defensar una evolució qu' en los termes a que ha arribat «s'ha convertit en una verdadera confusió ab los servidors incondicionals é interessats de la re-gencia.»

Vaji sumant *La Publicidad*: los feroci romani amentan de dia en dia, en número y en calitat.

Quan se diu que 'ls republicans tractem de atraure'ns a las classes conservadoras, s'ha d'entendre que no pretenem conquistar als homes que ab tan poca fortuna monopolisan l'administració pública en profit propi, y que han acabat per fastidiar á tothom, inclús á la gent de posició que avants de experimentar tant al viu 'ls efectes dels seus disbarats, estavan per ells. Avuy, en cambi, no votan per ningú.

Més clar: volém atraure'ns, no als politicastros conservadors que cobran la nómina, sino á las sufertas classes conservadoras que pagan, y de la pell de las quals se 'n fan avuy las tiretas.

Y aquestas vindrán ab nosaltres, apenase conven-sin de que la nostra politica no es exclusivista, sino molt generosa, y de que la República espanyola es lo símbol de las economias, de la concordia nacional y del respecte á tots los interessos legitims.

Es inútil que 'ls enemichs de la causa republicana tractin de sembrar sisanya en lo camp de la Unió, pretenent que tal personatge se sobreposa á tal altre: que aquest s' enfonza y aquell s' aixeca.

Aquestas miserias personals no caben en los partits populars, sent propias únicament de aquellas agrupacions que tenen per única base 'l caciquisme.

Dintre de la Unió republicana l'home de més mèrit será aquell que donga majors probas de servir desinteressadament á la República.

Se parla de la destitució de un gran número d'ar-caldes de barri culpables de no haverse interessat prou en lo triunfo á tota costa de las candidaturas monárquicas.

Si aquesta noticia 's confirma, tindrem que 'ls monárquichs de Barcelona confessan palmariament la seva impotencia y la seva impopularitat, desde 'l moment que buscan arcaldes de barri que 's prestin á fer certs jochs de mans il·lícits.

¡Bònica manera de interessar á la opinió!
L'infelís qu'está ficat dintre de una fanguera, com més se belluga, més s' enfonza.

La carta de 'n Castelar á D. Fermi Villamil sembla qu'es escandalosament desabrida. Textualment li diu que se 'n vaji ab la música á un'altra part, y li prohibeix tenirlo may més per amich, ni polifich ni particular.

¡Y tot porque no va apoyar á n' en Morayta!

A la *Tertulia possibilista* que presideix lo Sr. Villamil, va donar compte aquest de una tant desatenta misiva, y tots los socis, del primer al últim acordaren posarse al costat d'ell.

No mereixia, per cert, una desatenció semblant lo venerable anciá, que quan en Castelar anava á estudi, ja estava cansat de prestar serveys á la causa republicana.

Pero ha arribat D. Emilio á tal extrém de desconcert, qu'ell que té tanta memoria, l'ha perduda completament, quan se tracta de recordar favors rebuts.

¡Entre 'n Villamil y en Morayta, jen Morayta!
«Quos Deus vult perdere, prius dementat.»

CARTAS DE FORA.—Lo Tribunal Suprem no ha donat lloch á la apelació de la sentència dictada per l'Audiencia de Girona als germans Candam y altres parents del ex-arcaldes Xiana de Rupia, per la qual si-gueren condemnats á sis mesos de desterro, 25 duros de multa y pago de las costas. Per lo que 's veu no hi han valgut empenyos, ni han pogut salvarlos aquells que 'ls atiaven á faltar al respecte degut á honradíssims ciutadans. Prenguin exemple 'ls que confian en l'omnipotencia del caciquisme.

Dos ó tres dias avants de las eleccions, una comissió del poble de Garcia presidida per un jove que allí funciona de pantorrillas, se dirigi á Mora la Nova á conferenciar ab lo Marqués de Marianao oferintli tots los vots, si lograva que 'l ferrocarril directe posés una estació en aquell poble. Sembla que 'l marqués prometé l'estació, y que si dintre de un any no la tenian, oferi 5 000 duros al poble porque pogués construir algun edifici públich. No es extrany, que dels 424 electors que conta Garcia, ne donguessen 333 al marqués, 55 al Sr. Chies y 33 á n' en Morales, quedant-ne sols 3 en l'ayre que son los que han mort últimament. Y aixó que son molts los ciutadans que ni han vist l'edifici ahont estava 'l col·legi.—Consignem aquest fet porque se sá piga de quins medis se valen alguns per anomenarse pares de la patria. Y ja veurém si de

aquí un any hi ha estació á Garcia ó si 'l marqués es-quitxa 'ls 5 000 duros.

A Sant Andreu de Palomar hi ha un col·legi titulat de la Sagrada Familia. Per celebrar una festa dedicada á Sant Joseph, los profes-ors indicaren als alumnos de primera ensenyansa que instessin als seus pares á contribuirhi ab dos rals, á qual efecte 'ls darian un programa porque poguessin assistirhi.—Vingué l' hora de la funció, y á molts dels pares que possehian lo programa y tractavan de presenciar la festa, se 'ls privá l' entrada ab mais modos y grosserías. Fins á cert punt els hi está molt bé. ¿Qui 'ls fa confiar l'educació dels seus fills als ensotanats? ¡Los pares de la Sagrada Familia! ¡Vaya una familia! Més hauria valgut que 'ls dos rals de la funció 'ls haguessin anat á gastar al Tivoli, que s'haurien divertit y s'haurien estalviat un disgust.

I MIQUEL!

Lamentació benévolo - cunera

—¡Ilusiones engañosas,
livianas como el placer!...
Lo que 'm passa sembla un somni
sembla un somni, y ¡ay! es cert.
¡Ab tan febril entusiasmo
que vaig sempre al seu costat,
y á pesar d' aixó, ¡quin mico,
quin mico me n' he emportat!
Hi apurat en quinze dias
tot una copa de fel!
M' han dat un *miquel* solemne
pero ¡quin *miquel*, Miquel!
Ell m' apoya, ell me presenta
com entranable company,
y, no obstant, per tot m' enfonzo...
¡Quin desengany!

Al obrirse las passadas
eleccions de diputats,
va donarme del meu éxit
completas seguretats.
—Ab l' ajuda que li presto,
(me deya ell) vaji segu:
l' acta que jo li adjudico
no li tocará ningú.
Si algún discolor mou bronquina
y vol surtirse de tó,
sols li ha de dir per sometre'l
que vosté es com si fos jo.—
Prenc lo tran y ¡á Barcelona!
ple de dolcissim afany.
total... per'ná á fe una planxa...
¡Quin desengany!

¡Quán penso en aquell diumenjel!
Ab activitat febril
visitava als fusionistas
y al gobernador civil.
Tots me feyan bona cara,
tots me davan entenenent
que 'l meu plet, segons noticias,
marxava perfectament.
Mes ¡ay! se fa l' escrutini,
s' escuran urnas y pots
y 'm trobo ab que sols alcanço
una miseria de vots!...
¿No es vritat que aquell desastre
es més ridicul qu' extrany?
¡Y aixó qu' ell, ELL m' apadrina!...
¡Quin desengany!

Ab tot, la dolsa esperansa
va donarme nou calor.
—Si no es diputat (va dirme)
ara será senador.—
En efecte: jo faig passos.
ell escriu als seus amichs,
removém las teclas novas,
toquém los ressorts antichs.
Vé 'l moment ¡moment solemnel!...
y 'm quedo estátich. mut, fret.
¡Dels cent vots que jo somiava,
no més me 'n trobo disse!
¡Y jo que d' aygua de rosas
havia ja pres un bany!...
N' hi ha per donarse al dimoni...
¡Quin desengany!

Pero no, jo aquests desayres
no 'ls suportó, ¡no pot sé!
M' hi proposat exhibirme
y juro que ho lograré.
Ja veig que ab las *simpatias*
que jo tinch, no 's fa cami;
pero ¿sent ell qui m' apoya,
¿ech quedarme sempre així?
¿Es posible que pèls sigles
haja d' estarse á recó
un home com jo, que ostenta
tanta representació?...
¡Vull figurar! ¡vull que 'm vejín!
¡Lo cóm y 'l qué m' es igual!
¡fassinme qualsevol cosa!...
¡Municipal!

C. GUMÀ

TIRANT LAS CARTAS

UALSEVOL intel·ligent en la mate-ria 'ls ho dirá. Entre tots los pro-cediments coneguts pera fer pro-fecias y endevina 'l porvenir, cap com las cartas.

Si acás els ne queda algun dup-te, ara se 'ls desvaneixerá desse-guida.

¿En quin terreno volen fer l'experiment? ¿En lo politich? Ja hi som.

Agafém nou cartas: son los nou ministres, contanthi 'l president.

Noms de tots ells: Sagasta, Mon-tero Rios, Gamazo, Moret, Maura, Gonzalez, Cervera, Vega Armijo y Lopez Dominguez.

¿Qué desitjan sapiguer, primer que tot?
—Que fa aquest ministeri.

Ara ho veurém.
Barrejin bé las cartas y esténguinlas, tal com surten, sobre la taula.

Gonza Hez
Maur A
Cervera
Gamaz O
Moret
Montero Rios
Lopez Dominguez
Vega Armijo
Sagasta

¿Ho veuhem lo que fa aquest ministeri? *La comedia*. Es á dir, fingeix que governa, sense governar; se titula democrátich, sense serne; parla d' economias, y lo que méns pensa es estalviar.

Bueno: aném endavant. Torném á remenar las nou cartas.
¿Quant temps durará aquesta situació?
Ellas en ho dirán.

Lopez D Ominguez
Gonzalez
Gamazo
Cervera
Maura
Vega Armijo
Montero Rios
Moret
Sagasta

Durará onze mesos. ¡Encare no arribará al any!
Seguim.
¿De qué morirá 'l ministeri? ¿De *massa liberal*? ¿De falta de rumbo?

Las cartas ho diuhem ben clar:

Lopez Dominguez
Cervera
Gamazo
Vega Armijo
Sagasta
Gonzalez
Moret
Montero Rios
Maura

¡De miseria! ¡quina mort més trista!
Verdaderament las cartas están inspiradas. Ab la marxa empresa pel ministeri fusionista, la seva mort ha de venir per aquest cantó.

Lo pais demana economias, reducció en los gastos, organizació en los ingresos... y 'l govern, en lloch d' escoltar los clamors de la opinió, s' entreté en discutir si 'l president del Senat ha de ser en Concha ó 'l moro Mussa...

Pero no abandoném las cartas. Los fusionistas cau-rán: aixó ja ho hem vist. ¿Per què caurán?
Remenin, escapsin y extenguin lo joch.

Lopez Dominguez
Cervera
Maura
Moret
Vega Armijo
Gonzalez
Sagasta
Gamazo
Montero Rios

No pot ser més clar: caurán per tontos, porque sapi-guent lo remey de la seva enfermetat, no volen apro-fitarlo.

¿Quina es, per lo tant, la nostra única esperansa?
La que expressan las cartas:

Gonza Hez
Gamazo
Vega Armijo
Montero Rios
Lopez Dominguez
Maura
Moret
Sagasta
Cervera

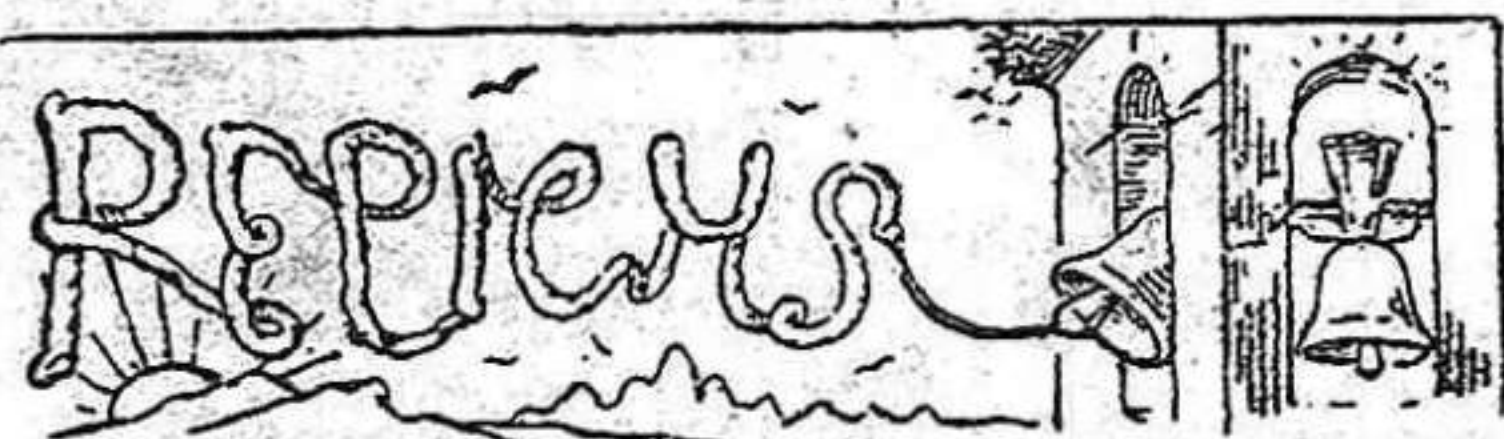
Etc. Ara diu qu' está privat dirho més clar.

FANTASTICH.

La qüestió de las Capitanías generals

BARCELONA: —¿Vos queixéu perque us prenen el Capitá general? Donchs teniu, jo us regalo 'l que m' ha tocat á mi: feuse 'l á palletas

o castelari Sr. Celleruelo, ha presentat la séva acta de diputat, que conté un dato interessant. L'escrutini de un poble que conta ab 200 y pico d'electors, apareix ab 14 mil.

Y després dirá en Castelar que no s'ha de anar massa depressa y que lo que importa sobre tot es aclimatar lo sufragi universal.

¡Pobre sufragi universal! Ben segur que, colocat com se troba dintre de la pestilent atmósfera monárquica, avants de aclimatarse, morirá del tifus.

Los de Burgos no s'entenen de rahóns: volen capitá general á tota costa, volen galóns y estrellas, volen soldats en gran.

Y han portat las cosas tant al extrém, que fins han arribat á amotinarse.

Y la forsa pública ha hagut de fer us de aquells medis especials que al que no s'espavila li rompen una costella.

¿No voléu soldats? Aquí 'ls teniu que se 'us tiran á sobre.

Vaja: hi ha gustos que mereixen cops de sabre.

En lo meeting de la Plassa de Toros, lo Xich de las Barraquetas vá tenir una ovació calurosa.

Un concurrent deya:

—La República té aixó: sense qu'entre nosaltres sigan coneguts los grans d'Espanya, los xichs, ab la séva conducta honrada y conseqüet se fan grans del poble.

—Pero ¿per qué havian de ferlo diputat?—deya un altre.—Lo Xich no es home de paraulas.

Y responia un republicá del Llobregat:

—Pero es home de fets.

Al sortir del meeting del diumenje, deya un ciutadà:

—Vaja, aquesta es la primera corrida seria que hi vist á la Plassa de Toros de Barcelona.

Cassat al vol:

—¿De quins ets tu, Quico? ¿Ets centralista, ó zorrillista, ó federal?

—Ja veurás, noy, no m'amohinis: jo soch y seré sempre republicá á secas.

—¿Pero de quina República?

—De l'única qu' existeix: de l'única que coneix:

de l'única que á Espanya pot establirse: de la que tinga menos apellidos y se 'n vaja més dreta al bulto.

Sembla que 'ls sarauhistas han comissionat al regidor mitj suspés, Sr. Vigo, per anar á oferir á n' en Castelar l'apoyo incondicional del cassino de la Rambla de Canaletas.

No més aixó li faltava á D. Emilio. Ara si que podrem dir:

—Y para mayor vergüenza le pusieron I. N. R. I.

—¿Qué succehirá al cap-de-vall?—preguntava un antich republicá històrich.—¿Llicenciará 'l Sr. Castelar á las hosts possibilistas, ó las hosts possibilistas llicenciarán al Sr. Castelar?

Un altra frase:

—En Castelar té un gran empenyo en exercir de monárquich, sense deixar de ser republicá. Lo senyor Castelar, que cada dia vá tornantse més catòlich, hauria de calcular qu' estém en Quaresma y qu' es pecat barrejar.

En Nocedal porta un' acta raspada.

Y diu que aquesta raspadura no ha sigut obra humana, sino un miracle degut al Sagrat Cor de Jesús!

Un miracle dels més forts

será, segóns mon avis, que portant un' acta aixís lo deixin seure á las Corts.

A n' en Sagasta no li surten las economías. En Cervera se li rebela: no vol de cap manera que li toquin á la Marina. Y ell, mentres tant, busca un altre marino que puga sustituhirlo y sembla que no 'l troba.

En Vega de Armijo també se 'n vol anar del ministeri, y en Montero Ríos no hi vol continuar ni un dia més. Ja que no pensan elegirlo president del Senat, no será ministre ni res.

Tal es avuy la situació de la situació.

No pot donarse una situació més trista.

Va construhir en Sagasta una gran fatxada, y avuy aquesta se li esquerdá y amenassa desplomarse.

Va constituhir un ministeri de altura, y á tals alturas han arribat los ministros fusionistas, que avuy tots tenen rodaments de cap.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

1.ª XARADA.—A-gra-da-ri-a.

2.ª ANAGRAMA.—Ernesto—Estreno.

3.ª GEROGLIFICH.—Lo gran no es petit.

Han endavinat las tres solucions los ciutadans Cinctet Barrera y Cargol y Un Vilafranqui; n' han endavinadas 2 Badó Mata, H. Hernandez Gonzalez y E. Torres Padrós; y 1 no més Moreno y Un Ll. Fils.

XARADA

—De la tot que á Barcelona volen fer ¿qué 't sembla, Joan? —Que vols que 't digui, Geroni? A mi 'm sembla que si 's fá en la dos-tres que molts diuhen, ¡ay la tres-hu! no 'm veurán ni 'ls méus nets, encar que visquin una cinquantena d' anys.

J. JABAT COR.

ANAGRAMA

Segons m' ha dit la Maria á n' en Tot per tot voldria.

OILIME.

GEROGLIFICH

:::+

D. I

R + E

2

UN ESTUDIANT.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans Y. A., Mariano Romani, Pepet del Café, M. Sanalp y Puntí. Paco, Un Sereno, Moreno, F. Figueras, Ximplet, Trinquilla, E. Montañá, Llamimer, Pepet 'l Rayo, Noy Titas, M. Bolland, J. Soler y D., R. Pujol, A. B. (a) Crusero y F. C. y C.ª—Lo qu' envian aquesta setmana no fá per casa.

Ciutadans Francisco Elías, E. Torres Padrós, F. de la Rosa, P. P. y Permañer, Cinctet Barrera y Cargol, J. Pujadas Truch, Cantor de Catalunya, Un Vilafranqui, F. Corbella y Vilal, Ednardo Thomas, A. Amigó, J. Usón, E. Vinyes, Rey Nano, Cidaleni Characacu, P. Buyó y V., Lluís Salvador, J. F. Llebat, J. C. (Pepet dels Ous), F. Elías Set-Mesó, Bernabé Llorens, Ll. del A. Muller, Pau Guerra, V. Jaumot Magrinyà, E. Revoltós y Joan Navarro.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciutadà J. Puig Cassanya: Gracias per l' envió: está bé.—Un que pica ferro: No 'ns agrada prou.—Juan Tauré y R.: Aprofitarem lo sonet.—U. T.: Es molt fluix.—P. Pep y P.: No 'ns vá —Pistcho: No 'ns fa 'l pes ni pel fondo ni per la forma.—J. Toruella: No 'ns agrada prou.—Un A. Vendrellench: Lo mateix li dihem.—E. Vieta (Reus): Las noticias que se 'ns envian han de ser concreas y referents á fets de actualitat.—Martí A. Puig: No vá.—R. Retze: Lo mateix li dihem.—J. Escachs y Viver: Aprofitarem alguna cosa.—F. Teressi: Es fluix.—J. Pelas: No fla.—Quim Artigay: Gracias per l' article; está molt bé.—H. Hernandez Gonzalez: Aprofitem molta part de lo que 'ns remet.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.—A. Lopez Robert, Impresor.—Asalto, 63.